

Peter Nys

MAMMOTH

Eerder verschenen in deze reeks

Wentelwereld

Malikir

Peter Nys
Mammoth
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: avontuur, heldendom, oorlog, fantasie
NUR 284
ISBN 978 90 448 2639 5
D/2015/4124/180
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

INHOUDSOPGAVE

TERUG IN ZEPHYRAN	6
PLANNEN	28
LESSEN IN DE MAGIE	48
DE SCHEPEN VAN KARUKNATHAM	66
DRAAK	84
EEN GEGEVEN WOORD	100
VUUR EN BLOED	119
DE ZWARTE NAJA	134
NOG MEER LESSEN IN DE MAGIE	150
EEN BEBLOEDE HAND	165
EEN AANVARING	184
ONTVOERD	203
DE MARS VAN DE TROLLEN	219
AX ACHTERNA	235
DE NIEUWE KOLONIE	254
GROEIENDE WANHOOP	270
NIEUWE TROEVEN VOOR VRIEND EN VIJAND	284
DE GRUWEL IN MYONAR	302
DE STILTE VOOR DE STORM	319
DONKERE WOLKEN BOVEN MAMMOTH	336
VOORTEKENS	353
DE BELEGERING	367
DE LAATSTE STRIJD	386
EPILOOG	406

TERUG IN ZEPHYRAN

Ax trok haar benen op en sloeg er haar armen omheen. Ze zat de laatste tijd vaak bij het haardvuur in de hoofdkeuken van het paleis. Het meisje rustte met haar kin op haar knieën en staarde dromerig naar de flakkerende vlammen.

Twee volle lunarmaanden waren voorbijgegaan. Na hun ontsnapping uit de handen van Hedith Sjah Malik had Freek zijn ogen niet meer geopend. Aan de buitenkant leek er niks mis met hem, maar volgens de magister zaten de problemen van de reiziger vooral vanbinnen. Ax bracht zo veel mogelijk tijd met hem door. Alleen wanneer Kala Imani, prinses van de Anura, de kamer in kwam om Freeks spieren met haar vaardige handen soepel te houden, vluchtte ze naar de keuken. Ze probeerde de massagetechnieken zelf ook te leren, maar dat was nog lastiger dan een precisieshot met een handboog onder de knie te krijgen. Kala verzekerde Ax dat het heel normaal was dat ze de technieken niet in een wip beheerste. Ze prees haar zelfs regelmatig voor de vorderingen die ze maakte. De jonkvrouw wist dat de prinses gelijk had, maar dat betekende niet dat ze het leuk vond om de groene vingers van de Anura over het lichaam van haar Freek te zien glijden.

‘Zin in een kom soep?’ De zware stem bracht haar terug naar het hier en nu. Jorans koksmuts hing weer onmogelijk scheef op zijn kale knikker. De kok was een massief manspersoon, met een kolossale buik die het touw waarmee hij zijn broek ophield volledig aan het zicht onttrok. Twee blozende kaken bolden op naast de brede glimlach. De kok werkte de hele dag als een paard en wiste voortdurend met een grote

keukendoek de zweetdruppels van zijn voorhoofd. Hij was altijd goedgeluimd. De keuken was zijn paradijs. De geuren en kleuren van de producten, die hij voor het grootste deel persoonlijk uitzocht, gaven hem altijd een gelukkig gevoel. Deze keer had hij tomaten, wortels, uien en witte selderij laten stoven en vervolgens doorgekookt in een paar liter zuiver bronwater. ‘De soep is zalig, al zeg ik het zelf! Proef maar, Ax.’

De dampende vloeistof rook overheerlijk en hoewel er niet meer dan een flauwe glimlach af kon, genoot de jonkvrouw van de soep. Het goedje leidde haar gedachten even af van het bleke gelaat in het grote witte bed in de zuidertoren.

Joran wist best wat er in het hoofd van de jongedame omging. Tijdens minder bedrukte momenten vertelde ze hem er onophoudelijk over. Hij had het gevoel dat hij meer over die jongen wist dan de koning zelf.

De soep deed haar werk. Ax slurpte nog een lepel naar binnen. Ze keek op en lachte nu breeduit. ‘De soep is heerlijk, Joran. Vergeef me mijn ongemamierdheid. Het komt door ... Ik voel me schuldig, weet je dat? Zonder mij was Freek misschien op de Keerwereld gebleven en nooit in deze ellende terechtgekomen. Denk je dat het ooit nog goed komt met hem?’ Eigenlijk wist Ax wel dat het oordeel van de kok in deze zaak evenveel waard was als haar oordeel over de te gebruiken ingrediënten voor de soep, maar ze klampte zich vast aan elk straaltje hoop.

Het lag niet in de aard van de kok om haar te ontmoedigen. Dit was het geschikte moment voor een van zijn grappige verhalen. Dat zou de prinses opmonteren. ‘De magister is een wonderbaarlijke genezer,’ zei hij met een scheve glimlach. ‘Hij heeft mijn zuster eens geholpen toen een zweer op haar neus dusdanige proporties aannam

dat het arme mens op een grondel begon te lijken. Ik zweer je dat de mensen op de markt gilden en wegreunden wanneer ze haar per ongeluk aankeken. De magister bereidde een zalfje en zong een lied terwijl hij dat goedje op haar omvangrijke reukorgaan smeerde. Zowaar ik Jolan Loksbinder heet, voordat de zon twee keer opging, was ze weer haar beminnelijke zelf. Waarmee ik nog altijd niet gezegd heb dat ze opeens kans maakte op een schoonheidsprijs.’

Ax betwijfelde of Freek geholpen kon worden met een zalfje en een liedje, zelfs als er bij dat liedje een beetje magie kwam kijken. Als dat zo was, had de magister dat allang geprobeerd. Toch bezorgden de soep en de woorden van de kok haar opnieuw een warm gevoel.

Het werd tijd om Freek weer op te zoeken. Kala Imani was nu zeker klaar met de massages. Het had geen enkel nut om haar te lang alleen te laten met de reiziger. Stel dat Freek zou ontwaken in Ax’ afwezigheid! Ze sprong op en haastte zich de keuken uit. Het lege kommetje bleef tollend op de vloer achter en de lepel kletterde tot vlak voor de voeten van de kok.

Die bukte zich en raapte het kleinood op. Zijn dikke buik zat daarbij behoorlijk in de weg. Hij genoot erg van Ax’ gezelschap bij het koken, maar toch hoopte hij dat de reiziger snel weer beter zou worden. Dat herinnerde hem eraan dat hij het vruchtenpapje met vleesextracten voor de jongen nog moest bereiden. Een regelrechte belediging voor zijn kookkunsten, maar daar viel niets aan te doen. De reiziger werd met een lepeltje gevoerd als een vogeltje dat uit zijn nest was gevallen. Gelukkig slikte hij het papje nog door, anders hadden ze hem al een hele poos geleden naar het knekelveld in het moeras kunnen brengen. Hij schudde het hoofd en sjokte naar de tafel om het fruit te schillen en fijn te snijden.

Freek lag roerloos tussen de hagelwitte lakens. Nauwelijks merkbaar golfde zijn borstkas op en neer. Ax strekte haar hand uit en streeelde zachtjes zijn koele voorhoofd. Er was niet echt een reden om zo voorzichtig te zijn, dat gebeurde gewoon vanzelf. De doordringende geur van massageolie hing nog in de kamer en opnieuw ergerde Ax zich eraan dat ze de technieken van de Anura nog niet voldoende onder de knie had. Ze nam plaats aan de rand van het bed. Met hem praten, dat kon ze wel. Of beter, *tegen* hem praten. ‘Er is een nieuwe postduif van Luno en Yenter,’ zei ze. ‘De Anura lijken zich goed aan te passen aan het leven bij de poelen op de vlakte van Mammoth. Natuurlijk missen ze hun Hisan’t Ir enorm, maar als de weemoed te groot wordt, kunnen ze zich troosten met het lied dat Yenter voor hen heeft gecomponeerd. Ik zou er maar wat graag met jou naar luisteren, bij een knetterend houtvuur, gezellig in een deken gewikkeld.’ De vriendin van de reiziger praatte maar door. Zelfs al wees alles erop dat Freek er geen woord van hoorde. Veel meer dan dat kon ze immers niet doen.

De deur kraakte en een grote grijze kop keek naar binnen. ‘Ax, jij bent het. Goed zo, ik kom hier liever niet binnen wanneer Kala haar kunsten vertoont.’ De magister was zich niet bewust van het effect dat zijn woorden op Ax hadden. Hij was een Alvrin, maar hij was ook een lid van het mannelijk geslacht en dus was de gevoelswereld van vrouwen voor hem een raadsel. ‘Er is niet veel verandering, zie ik. Weet je, Ax ... Freek kan hier op eigen kracht niet uit komen, vrees ik. Onze reiziger is verdwaald in een doolhof waaruit ontsnappen nog moeilijker is dan wegglijpen uit het labirint van Ben El Nadir. Ik heb een idee, maar daarvoor heb ik je hulp nodig. En je moet me beloven dat je niet al te snel zult instemmen.’

Niet te snel instemmen? Magister Maesius had Ax net zo goed kun-

nen vragen om van Wentelwereld af te springen. Dat was immers ook onmogelijk. ‘Kan ik iets voor Freek doen? Zeg me maar wat! Waarom zeg je niks?’ Ax was opgesprongen en greep de magister vast.

Maesius trok de handen van het meisje voorzichtig los, voor ze zijn mooie toga aan stukken zou scheuren. ‘Ik wist wel dat er geen weg terug zou zijn, zodra ik je over mijn plannen vertelde. Ga zitten, we hebben veel te bespreken.’ De magister schoof een stoel dichtbij en plofte neer. Een groot risico, gezien zijn omvang. Hij keek Ax enkele tellen diep in de ogen. Zijn donkerbruine kijkers leken nu bijna ravenzwart en zijn wenkbrauwen zakten dieper dan ooit. ‘Ik wil je op zoek laten gaan naar de reiziger, maar dan in zijn hoofd, zodat jij hem weer naar buiten kunt leiden. Er komen een drankje en wat krachtige magie aan te pas. Het zal een beetje zijn zoals de dromen in de zweethut van Bardenzland. Maar deze keer zul jij zelf in de dromen wandelen. Het is bijzonder gevaarlijk, Ax. Ik weet niet wat je daar te wachten staat en de kans is groot dat je net als Freek de weg kwijtraakt. Het elixir dat ik nodig heb, is zo zeldzaam dat we maar één kans krijgen. We gebruiken de hele voorraad die Ishtar me toezond. Als het niet lukt, verliezen we jullie allebei. Begrijp je wat ik bedoel?’

Ax begreep inderdaad dat ook zij in een plant kon veranderen. Ze knikte, maar antwoordde nog niet.

De magister ging, na een moment van stilte, zelf weer verder: ‘Als je toestemt, moet je proberen Freek in de droomwereld te zoeken. Kom niet in de verleiding om er met hem te blijven. Je moet de jonge Holtrust laten inzien dat hij in een droom zit en hem vervolgens uit die droom halen. Denk goed na, Ax. Durf je dit aan?’ Magister Maesius kende het antwoord van de jongedame nog voor ze haar mond opendeed.

‘Ik stem erin toe, magister. De afgelopen omwentelingen heb ik niets anders gedaan dan gepiekerd hoe ik Freek zou kunnen helpen. Hoe groot het gevaar ook is, u zult me niet kunnen tegenhouden. Wat moet er gebeuren?’

Meander Maesius leunde achterover, alsof hij daarmee wilde onderstrepen dat de beslissing definitief was. ‘Eigenlijk ga je gewoon slapen, Ax. Vooraf drink je een drankje dat ik volgens de instructies van Ishtar heb bereid. Het zal je in een heel diepe slaap brengen, maar ook in de dromen van de reiziger. Het is belangrijk dat je dicht bij Freek bent wanneer je in slaap valt, anders werkt de magie niet. Ik stel voor dat je gewoon hier bij hem gaat liggen.’

Ax knipoogde naar de Alvrin en zei: ‘Geen prettig vooruitzicht, maar als het echt niet anders kan, dan moet het maar.’

De magister vroeg zich af of Ax de laatste omwentelingen niet wat te veel tijd met de prinses van de Anura had doorgebracht. Zoveel vrijpostigheid was hij niet van haar gewend. Maar misschien probeerde ze onder al die luchthartigheid gewoon haar angst te verbergen. De magister krabde in zijn baard. ‘Freek zit gevangen in zijn droom. Een droom zo realistisch dat hij niet eens beseft dat het een droom is. Ik weet niet wat je mag verwachten. De mogelijkheden zijn onbeperkt.’

Stel je voor dat Freek in een nachtmerrie zit, dacht Ax. Misschien moet ik het dan opnemen tegen verschrikkelijke monsters. Of stel je voor dat ik in zijn droom veertig omlopen oud ben. *Dát* zou pas een nachtmerrie zijn! Ze zou doorzetten met het plan, voor Freek, maar in het gebeeldhouwde ja werden toch de eerste barstjes zichtbaar.

Enkele dagreizen verderop keek Ishtar Paduashan in een dampende beker. Het kruidenmengsel rook smerig, maar zo hoorde het nu een-

maal. De lichamelijke letsels die de oude vrouw aan de krachtmeting met de marskramer had overgehouden, waren genezen, maar ze was nog altijd enorm verzwakt. ‘Tandoorii, hoe vordert de bouw van de paalwoningen?’

Yaïm knikte en zijn ogen gingen langzaam open en dicht. Zijn blik gaf hem vaak een valse schijn van traagheid. ‘Prima, vrouwe Paduashan. De Anura zijn meesterbouwers, maar de hulp van Yenter doet ook wonderen. Als doorgewinterd zeeman is er geen touw dat niet door hem geslagen kan worden en geen knoop die hij niet blindelings kan leggen. De Alvrinii en de Anura maken houtsnijwerk zoals ik nog nooit gezien heb. Je zult het wel zien, wanneer je deze tent kunt verlaten. Ik kan het niet goed uitleggen, maar het lijkt wel of ze eerst een werkbezoek aan Hisan’t Ir hebben gebracht. Vogels, bloemen, planten ... vreemd om te zien. De Anura staren er voortdurend naar. Het houdt de herinnering aan hun vaderland levendig.’

Ishtar slurpte luidruchtig. ‘We hebben in het zuiden veel moeten achterlaten, zwaardmeester. Onder meer de plaats waar mijn dochtertje voorgoed verdween. Anderen zouden zo’n oord misschien het liefst zo snel mogelijk ontvluchten, maar ik heb altijd gehoopt haar ooit nog eens terug te zien. Helaas, nu we door de chymaniet zekerheid hebben over het lot van de kinderen, is ook die droom me voor altijd ontnomen. Zit er nog wat in die heupfles van je? Dit goedje is echt niet te drinken.’

Yaïm gaf haar de fles met rum. ‘Wil je me nu de echte reden vertellen waarom je me hiernaartoe hebt laten komen, Ishtar? Ik ben uiteraard altijd bereid om je persoonlijk de kruidendrank te komen brengen, maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat je me iets te vertellen hebt.’

Ishtar lachte haar tanden bloot. ‘Je leest mijn gedachten zoals een sterrenmeester de hemelkaarten leest. Er is inderdaad een reden waarom ik uitdrukkelijk om jou heb gevraagd. De magister is van plan om Ax, met behulp van schorpioengif, in de dromen van de chymaniet te brengen. Hij hoopt dat ze Freek kan vinden en hem terug naar de wereld van de wakenden kan brengen.’

‘Is dat niet gevaarlijk?’ De zwaardmeester draaide aan de punten van zijn snor.

‘Dat is het inderdaad, Tandoorii. De kans bestaat dat Ax ook verdwaald raakt en ze beiden ten dode zijn opgeschreven. Wie te lang in de droomwereld ronddwaalt, vergeet uiteindelijk in de echte wereld zelfs te ademen, en dan is er geen spreuk of drank meer die je nog kan helpen.’ Ishtar streek de lakens plat. Haar handen waren mager en bezaaid met ouderdomsvlekken, maar haar blik was nog helder. ‘De magister verzocht me om hem mijn hele voorraadje schorpioengif op te sturen en dat heb ik dan ook *bijna* gedaan.’

Het ontging Yaïm niet dat de vrouw het voorlaatste woord benadrukte.

‘Ik hield echter nog voldoende over om iemand te kunnen meesturen. Maar door de grote afstand tussen de vlakke van Mammoth en Zephyran zou een persoon die hiervandaan gezonden wordt wel veel langer onderweg zijn om Freek in de dromenwereld te vinden. Hij of zij komt daar dan namelijk ook aan op een plaats die ver van hem verwijderd is. Snap je wat ik bedoel?’

Yaïm Tandoorii, Kiprioot en zwaardmeester, begreep er voldoende van om te knikken.

‘Je hebt vast al door dat ik jou wil sturen. De tijd dringt, Yaïm. Het gaat niet goed met onze Freek. Ik schat dat, als we niets doen, er niet

meer dan een drietal omwentelingen leven in onze chymaniet zitten. Ik heb een bed laten bereiden. De Anura die het daar in de hoek hebben neergezet, wisten niet goed wat ze ervan moesten denken. Je begrijpt dat ik niemand van mijn plannen op de hoogte kan brengen, want je weet nooit of de Kraai handlangers heeft onder de Anura. Voorlopig heb ik ze wijsgemaakt dat jij een periode van rituele slaap moet doormaken. Breng wel Yenter op de hoogte, want die weet natuurlijk dat zoiets klinkklare nonsens is. Wat denk je ervan, kan ik een beroep op je doen?’

De zwaardmeester overwoog snel zijn opties. Eigenlijk stortte hij zich niet graag zomaar in het onbekende. ‘Ik ga een ommetje maken, vrouwe Ishtar,’ zei hij uiteindelijk. ‘Yenter helpt aan de rand van het woud bij het kappen van de berkenstammen voor de paalwoningen. Voor de schemering valt, keer ik terug en dan zal ik je zeggen of ik het doe.’

Ishtar begreep maar al te goed dat de zwaardmeester twijfelde. Wat ze van hem vroeg, grensde aan de waanzin.

Ax vlijde zich voorzichtig neer tussen de witte lakens en legde haar hand op die van de reiziger. Ze was ervan overtuigd dat het haar zou helpen om hem in de dromenwereld op te sporen. Ze keek de magister aan. ‘Ik ben er klaar voor, magister Maesius!’ Nog één keer hief ze het hoofd om het drankje uit de glazen kolf achterover te slaan. Ze had het nog niet goed en wel doorgeslikt of ze plofte terug in het kussen. Haar oogleden waren niet meer open te krijgen en alles werd inktzwart.

Het licht keerde langzaam terug en Ax ging rechtop zitten. Haar benen staken nog steeds gestrekt voor haar uit. Ze droeg een versleten

broek. En wat waren die malle dingen aan haar voeten? Het leek wel of iemand een stuk van haar laarzen had gesneden en ze bovendien had doorgeknipt. Een vrij domme zet, want natuurlijk moesten de korte laarsjes daarna weer dichtgesnoerd worden met een touwtje. Ze waren bovendien bijzonder onelegant.

Ax zat op het gras, naast een breed en onnatuurlijk glad pad. Het wegdek was zo vlak als het water van de burggracht en zo zwart als het verenkleed van een kraai. Een gerommel als van een zomeronweer zette aan in de verte en plotseling schoot een ijzeren kar met hoge snelheid over het pad voorbij. Toch waren er geen paarden in de buurt. Dit was overduidelijk heel krachtige magie. Toen pas drong het tot haar door dat dit een auto was. Freek had dit voertuig beschreven tijdens hun vlottentocht naar Zephyran, vele omwentelingen geleden. Ze bevond zich in Freeks droom, dit was de Keerwereld! Ze gooide zich plat op haar buik en besepte dat haar gedrag meer dan verdacht leek.

De magister had niet gelogen. Alles leek heel echt. Ax kon nauwelijks geloven dat dit een droom was. Het gras voelde vochtig aan, die gedachten aan haar voeten knelden en alles leek doordrongen van de geur van een uitgebrande smidse.

Ax stond op, sloeg de grassprietten van haar malle broek en keek naar de uit dezelfde stof gemaakte wambuis. In Freeks wereld liepen de mensen er echt idioot bij. Ze zou het later wel in detail bestuderen. Nu moest ze eerst een onderkomen zien te vinden. In de verte zag ze een boerderij. Misschien kon ze zich daar verschuilen. Wachten op het beschermende deken van de nacht.

De boerderij had een stal met een kleine hooizolder. Gelukkig was het slot kapot. Ax hoopte maar dat niemand haar had zien binnenglip-

pen. Ze kroop langs het gammele laddertje omhoog en nestelde zich op het hooi. Het was kurkdroog en niet bepaald netjes opgestapeld. Spinnenwebben vormden het levende bewijs dat hier al een hele tijd niemand meer was geweest. De hele boerderij leek trouwens niet echt het toppunt van bedrijvigheid te zijn. Misschien was de boer al te oud en had hij vrouw noch kinderen, dacht Ax. Geen enkele vrouw zou de boel zo laten verloederen! Het chowachtige dier dat buiten aan de ketting lag, had zijn beste jaren ook al achter de rug. Het merkte de aanwezigheid van Ax niet eens op.

Het meisje probeerde plannen te smeden. De magister had haar verzekerd dat ze vlak bij Freek terecht zou komen, omdat ze ook vlak bij hem vertrokken was. Ze keek naar haar hand en concludeerde dat die niet de hand van Freek vasthield. Maar de dromenloopster geloofde wel dat Freek in de buurt moest zijn. Misschien zelfs op deze boerderij, of in een dorp hier vlakbij. Ax geeuwde. Vreemd! Kon je in een droom moe zijn? Ze dacht erover na en kon enkel hopen dat Freeks dromen niet al te vreemd waren. Ze vouwde haar arm onder haar hoofd en blies een strohalm weg, die haar neus kriebelde. Ze wist dat het gevaarlijk was om te lang in de droomwereld te blijven, maar ze liep hier niet graag in het daglicht rond. Nog even en het ging schemeren. Dan zou ze op onderzoek uitgaan.

Het was buiten al een stuk donkerder en een stuk frisser. Ax trok haar wambuis dicht om zich heen. Ze gluurde door de ramen het huis in. Binnen in de boerderij verspreidde een glazen bokaal aan het plafond een helder geel licht. Freek had haar vaker verteld dat er in zijn wereld techniek was waarbij de magie in Wentelwereld verbleekte, en ze keek hier inderdaad haar ogen uit. Een ijzeren minikoets zon-

der paarden, lichtgevende glazen bollen en door het raam zag ze nog een kastje waarin minimensjes een voorstelling speelden. Dat kon niet anders dan een *teevee* zijn. Volgens Freek was dat, samen met de *kompjoeter*, de grootste uitvinding van zijn wereld. Voorzichtig sloop ze weer achteruit in de richting van de zwarte weg. Langs het gladde pad hingen ook lichtgevende bollen aan lange palen. Een struikrover kon bij zoveel licht niet gemakkelijk aan de kost komen.

Ax stelde vast dat haar schoeisel, ondanks alles, toch comfortabel was. Ze was er niet in geslaagd om de losgeraakte touwtjes opnieuw te strikken, maar een simpele knoop leek te volstaan. In de verte brandde nog meer licht. Daar was zonder twijfel het dorp. Ze liep flink door. Nu en dan moest ze zich verbergen wanneer er een auto naderde, maar die dingen kondigden zich lang van tevoren aan. Eerst klonk er een gerommel in de verte, dat al snel aanzwol tot een oorverdovend geluid, en daarna reflecteerde het licht van de glazen bollen over de weg zodat het wel dag leek. De mensen waren hier wel erg bang voor het donker.

Al snel bereikte Ax de stad. De glazen lichtbollen stonden hier nog dicht bij elkaar. De vormen van de huizen waren vreemd en de ramen vlak en helder. In de meeste huizen – hoe kon het ook anders? – brandde licht en zaten er mensen naar hun kijkdoos te staren. Het wordt een hele klus om Freek in dit dorp te vinden, dacht Ax. En misschien is hij hier zelfs helemaal niet. Er zat maar één ding op: het meisje besefte dat ze Freek Holtrust enkel terug kon vinden door informatie in te winnen bij de bewoners van deze huizen. Zouden ze aan haar accent horen dat ze niet uit deze streek kwam? Ze moest ook een heel goed excuus vinden waarom ze op zoek was naar Freek. Stel dat iemand zich zou afvragen waarom een jong meisje, zonder

escorte van een zus of haar moeder, op zoek was naar een jonge kerel. Ze zou wel iets verzinnen. Ax liep op een willekeurige voordeur af en zocht de klepper om aan te kloppen, maar tot haar verbazing viel die nergens te bespeuren. Ze gebruikte dus maar haar kneukels.

De deur zwaaide open en er verscheen een man met lenzen als uit een kijkglas in een ijzeren frame op zijn neus. ‘Kan ik u helpen, jongedame?’ Gelukkig scheen de man het niet al te vreemd te vinden dat er een meisje zonder chaperonne voor de deur stond.

‘Ik ben op zoek naar Freek Holtrust. Hij woont in dit dorp, maar hij heeft me niet goed uitgelegd waar ik zijn huis kan vinden.’

Tot haar grote verbazing kreeg het gezicht van de man een dwaze, maar gelukkige uitdrukking. ‘Typisch iets voor Freek om zijn vriendinnetje geen adres te geven. Hij heeft nog bij mij in de klas gezeten, moet je weten. Twee jaar geleden, in de laatste groep van de basisschool. Hij woont aan de Dennendreef, nummer 4. Hier de straat uit en dan de tweede rechts. Het laatste huis, een villa. Staat een beetje alleen, maar wat een prachtige tuin: cipressen, *juniperus*, *acer palmatum atropurpureum* ... Oei, vergeef me, ik laat me weer volledig gaan. Als de vlam in mijn pan schiet, dan is het hek van de voortuin. Ik laat je maar weer, jij hebt wel andere dingen te doen. Doe Freek de groeten van mij.’

De deur ging weer dicht. Ax bleef er een kleine zandloper met open mond naar staren. In de naam van het *Al*, hoe groot was de kans dat ze magister Poldersteert in dit dorp zou treffen? Laatste groep van de basisschool, verwarde taal: er was geen twijfel mogelijk! Misschien werd deze droomwereld wel uitsluitend bewoond door mensen die Freek ook daadwerkelijk kende. Dat leek op een bepaalde manier wel logisch. Ze wist nu in ieder geval waar ze naartoe moest.

De Dennendreef zag er heel netjes uit. Voor zover Ax daar een inschatting van kon maken, besloot ze dat dit een wijk was voor gegoe-de burgers. De huizen stonden hier niet tegen elkaar aan gebouwd en waren groter dan de woningen in de dorpskern. Toch wel zuur voor magister Poldersteert dat hij zich geen beter huis kon veroorloven. Ax had ook niet verwacht dat Freek uit de betere kringen kwam, maar misschien vergiste ze zich daar gewoon in. De huizen waren hier, net zoals in de rest van het dorp, genummerd. Voor ze de tuin van nummer 4 in sloop, besloot ze koning Valdar aan te raden dat met de huizen in Zephyran ook te doen.

Vader en moeder Holtrust zaten, zoals verwacht, naar hun kijkdoos te staren. Een man maakte in de tv een gerecht klaar, maar in tegenstelling tot Jolan droeg hij daarvoor geen speciale kokskleren. Zelfs zijn malle kuif werd niet door een koksmuts bedekt. Heel raar. Wie haalde het nu in zijn hoofd om naar zoiets te kijken? Stel je voor dat Jolan zijn maaltijden in de gelagzaal van het paleis zou bereiden om de gasten van de koning te vermaken. Dat zou toch te gek voor woorden zijn? De kok zou van het lachen zeker zijn dikke buik met twee handen moeten omklemmen wanneer ze het hem vertelde. Boven brandde er ook nog ergens licht. Dat kon niet anders dan in het vertrek van Freek zelf zijn. Hij had geen broers of zussen, dus er waren weinig andere mogelijkheden. Hoewel, in een droomwereld wist je het natuurlijk maar nooit. Haar hand strekte zich uit naar het grindpad, waar ze enkele steentjes uit pikte. Met een boogje smeed ze er eentje in de richting van Freeks raam, maar het ketste naast het doel tegen de stenen. Bij de tweede poging raakte ze haar doel wel en een droge bons galmde door de nachtelijke stilte. Ax hoopte maar dat de kok in de kijkdoos hard genoeg met zijn potten rammelde. Even bleef alles

stil, maar daarna draaide het raam open. Een vertrouwd gezicht hing naar buiten en speurde de omgeving af. ‘Gert, Mitch, zijn jullie dat?’

Ax kroop tevoorschijn en riep: ‘Freek, hier!’

Freek keek naar beneden en zag de contouren van een meisje. Mooie contouren, en dat voor zijn raam? Het was helaas te donker om te zien wie er stond. ‘Saartje, ben jij dat?’

Ax voelde een steek van jaloezie. Verwachtte haar reiziger vaak andere meisjes onder zijn venster? Toen pas drong het tot haar door dat Freek zich natuurlijk geen Ax of Wentelwereld herinnerde. Anders zou hij al lang uit zijn droomwereld zijn teruggekeerd. Ze dacht bliksemsnel na en riep het eerste wat er in haar opkwam: ‘Nee, ik ben Ax, een nichtje van Saar. Je kent mij niet. Maar Saar zit in grote problemen, Freek! Kom alsjeblieft naar buiten, dan kan ik je vertellen wat er aan de hand is. Ik kan hier niet blijven staan roepen, want straks horen je ouders me nog en geloof me, die willen we hier niet bij betrekken.’

De list lukte. ‘Wacht, ik kom eraan!’ maakte Freek duidelijk. ‘Verstop je in die struik.’ Het raam ging weer dicht en Ax deed wat haar gevraagd was. Zou ze de reiziger kunnen weglokken van zijn huis en weer meenemen naar Wentelwereld? En hoe dan? Magister Maesius had daar helemaal niks over gezegd en zij was zo dom geweest om het hem niet te vragen.

Even later stond Freek bij de struik en hij fluisterde: ‘We gaan naar de garage, daar is het wat warmer en we kunnen er ongestoord praten.’ Ax volgde de jongen op de voet. Alleen een straatlantaarn zorgde voor wat licht in de garage, want Freek durfde de lamp niet aan te knippen. Het blauwe schijnsel van de maan viel op een perfect gezicht met amandelvormige ogen. Holtrust junior kon zijn geluk niet op, maar deed zijn uiterste best om hiervan niets te laten merken. In dit soort

situaties was het uitermate belangrijk om cool te blijven. ‘Vertel me nu eens, wat is er met Saar aan de hand en waarom mogen mijn ouders hier niks van weten?’

Het verhaal van Ax kwam als vanzelf. Ze wist precies welke snaren ze moest bespelen om Freek in haar val te lokken. Ze slaagde er zelfs in om haar ogen waterig te laten worden. ‘Ik ben van huis weggelopen en heb mijn nicht opgezocht omdat ik ten einde raad ben. Ze wilde me helpen om een onderkomen voor de nacht te vinden en vertelde me over een boerderij hier aan de rand van het dorp, waar je in het stro kunt slapen.’

Freek knikte: ‘De hoeve van Sjarel Schits, die ken ik. De stal is inderdaad een geweldige verstopplaats, maar ik wist niet dat Saar die ook kende.’

Ax ging onmiddellijk verder, om Freek niet de kans te geven hierover door te zeuren. ‘Ik vroeg haar om mij erheen te brengen en ze stemde daarin toe. We liepen het dorp uit en bij de hoeve slopen we naar de stal. Saar dacht niet aan het beest dat daar aan de ketting ligt.’

Freek onderbrak de mooie vreemdelinge: ‘O, ik begrijp het al. Black is natuurlijk beginnen blaffen als een hellehond en heeft jullie de schrik van je leven bezorgd.’

‘Inderdaad,’ vulde Ax snel aan. ‘Precies zo is het gegaan. We zetten het op een lopen, maar we keken niet goed uit en Saar struikelde en viel in de gracht langs het huis. Ze kwam ergens vast te zitten met haar voet en nu krijg ik haar niet meer los. Ze ligt in het water, Freek, in een heel ongemakkelijke houding. Als we haar niet snel kunnen losmaken, dreigt ze nog te verdrinken. Ze zei dat ik jou moest komen halen. Ik heb onderweg zelfs nog de weg moeten vragen bij iemand die jou kent, magister Poldersteert ...’

Freek keek Ax vreemd aan. ‘Hoe noemde je Poldersteert, een magister?’

Ax begroef haar gezicht in haar handen en besloot haar laatste troefkaart uit te spelen. ‘Als je niet wilt helpen, ga ik wel alleen terug.’

De held in Freek Holtrust nam het over. De snoeper sloeg zelfs een arm om het meisje heen. ‘Niet huilen, Ax. Ik ga wel met je mee. We moeten ons haasten, want ik zou het mezelf niet vergeven als er iets met Saar gebeurde. Droog je tranen. Kom, we gaan ervandoor.’ Freek griste zijn ski-jack uit de kast met wintersportkleren en opende de deur. Ze verdwenen in de nacht en heel fijntjes liet Ax haar held voorgaan. Zo kreeg hij niet de indruk dat ze hem ergens naartoe probeerde te leiden.

Er werd niet veel meer gezegd, tot ze vlak bij de hoeve waren. ‘Ik hoor geen hulpgeroep,’ zei Freek. ‘Laten we hopen dat er nog niks ergs is gebeurd. Waar is Saar precies gevallen?’ Ax wilde net in een willekeurige richting wijzen, toen Freek met beide handen naar zijn hoofd greep. ‘Ai, weer zo’n steek. Sorry ... eh, Ax, dat gebeurt de laatste tijd steeds vaker. Ik weet niet wat ik heb, maar ik voel me helemaal niet lekker.’

Freek zakte opzij en Ax kon hem nog net opvangen. Ze kon zijn gewicht niet houden en liet hem op het wegdek zakken. Ze hurkte naast hem en stelde vast dat hij het bewustzijn had verloren. Alle grondels in het *Al*, dacht de boogdraagster. Hij is de strijd aan het verliezen. Ik moet snel handelen.

Het gebeurde heel plots. De lichten langs de weg ploften een voor een uit en in de verte verdween het dorp in het niets. Een zwarte muur schoof op in Ax’ richting en de weg *voor* haar rafelde langzaam uit, alsof een hevige wind een lading zwarte veren van het wegdek blies.

Kraaienveren, stelde Ax vast. Zou de Nachtheer hier iets mee te maken hebben? In de echte Keerwereld stelde zijn macht niets voor, maar dit was slechts de droomversie van Freek. Een diepe droom, veroorzaakt door een breinzuigende schorpioen en de zwarte magie van Hedith Sjah Malik. Ax keerde zich om en zette het op een lopen. Het kon niet lang meer duren of ze werd ook met het verpulverde Wilringem weggeblazen. Hoe hard ze ook zou lopen, ze kon de verwoesting niet voorblijven. Gebogen over Freek bleef ze staan en ze keek hoe de storm meer en meer om zich heen greep. De wind brulde in haar oren. Gebouwen verbrokkelden en stortten zich in een onpeilbare diepte. Ze twijfelde er niet aan dat haar laatste zandloper was doorgelopen. Ze was te laat, Freek kon de droom niet langer in stand houden.

Magister Maesius sloeg Ax in het gezicht. Haar hoofd schudde van links naar rechts, terwijl Freek doodstil naast haar lag. Zijn hartslag was nog nauwelijks waarneembaar. De Alvrin schreeuwde tegen de bedienden: ‘Breng me warm water en kompressen, snel! Roep de kruidenmeester, hij moet me helpen. Vooruit, loop!’ De Alvrin besepte dat hij het meisje niet te heftig door elkaar mocht schudden. Op momenten zoals deze kon hij zijn fenomenale spierkracht maar moeilijk intomen. ‘Ax, Ax! Laat los, laat Freek gaan. Kom terug, nu!’ De enige verandering in de toestand van het meisje was dat ook zij nu volledig wegzakte in haar kussen. Het bloed begon uit haar gezicht weg te trekken.

De deur vloog open en een bediende holde de kamer in met een kom heet water en een stapeltje witte doeken over haar arm. Er was geen tijd om voorzichtig te zijn en de inhoud van de kom kwam grotendeels op de vloer terecht. De magister doopte een doek in het water en begon er onmiddellijk het hoofd van het meisje mee te deppen.

Zijn lippen prevelden nauwelijks verstaanbaar enkele woorden in de oude taal. De spanning van de magie hing merkbaar in de lucht. Alsof die lucht dikker werd en daardoor heel moeilijk viel in te ademen. De woordenstroom stopte. De magister voelde aan de hals van de jonkvrouw en stelde vast dat zijn ergste vermoeden waarheid dreigde te worden. Ax' hartslag was heel zwak. 'Kom op, Ax. Werk mee. Jij moet er zelf uit willen komen. Als je nu nog verder met Freek meegaat, dan is het te laat.'

Wilringem rafelde steeds verder uiteen. De holle weg en de hoeve waren het enige wat ervan overbleef. Ax zakte door de knieën en in een ultieme poging om Freek weer bij zijn positieven te brengen, sloeg ze met haar vuisten op zijn borstkas. De jongen knipperde met de ogen en de vernieling werd er even door tegengehouden.

Uit een wolk van zwarte veren scheurde plotseling een motorfiets de holle weg in. Een man met wapperende zwarte haren slipte en kwam vlak voor het duo tot stilstand. Hij sprong van zijn tweewieler en tilde Freek op. 'Spring op het zadel, Ax. Maar pas op voor die zilveren buis, die is gloeiend heet.'

Ax snapte er niks van. Droomde Freek de zwaardmeester in de Keerwereld of was Yaïm hier net zo echt aanwezig als zijzelf? Ze kreeg geen kans om het te vragen en had ook niet langer de kracht om haar stem te verheffen. Yaïm propte Freek tussen haar en hemzelf in. Hij greep met twee handen de stang boven het voorste wiel en het voertuig schoot vooruit. Ax klampte zich vast aan de mantel van de zwaardmeester. De leren jas gaf een stevige grip en ze slaagde erin om zichzelf en de reiziger op het ijzeren monster in evenwicht te houden. Het tuig ontwikkelde een fenomenale snelheid. Yaïm beheerste het ding

alsof hij het al omlopen lang bereed. Hij laveerde tussen de brokstukken door en reed als een gek om de chaos en het onvermijdelijke niets dat erop volgde voor te blijven. Hij keerde zijn gezicht half naar Ax om en schreeuwde boven het gebrul van zijn tweewieler en de razende storm uit: 'Probeer Freek wakker te krijgen, Ax. Hij is onze enige kans om hier weg te komen. Dit is *zijn* droom.'

Er was geen beginnen aan. Ax durfde de jas helemaal niet los te laten. Freek zat als een meelzak tussen hen in. Als ze haar greep liet verslappen, zou hij zeker vallen. Ze kreeg pas een kans om iets te ondernemen toen de zwaardmeester het gevaarte tot stilstand bracht. De weg *voor* hen was ook verdwenen. Ze zaten nu volledig vast op een steeds kleiner wordend eiland te midden van een kolkende zwarte zee van veren. Ax liet de reiziger opzizakken en ondersteunde zijn hoofd met haar arm. Er kwam een plan in haar hoofd op. Dit moest gewoon werken. Ze drukte haar lippen op de zijne en kustte hem nog vuriger dan ze aan de voet van de Yern Da'al Na'anc in Bardenzland had gedaan. Maar ze had net zo goed een echte meelzak kunnen kussen, want er gebeurde helemaal niets. Ax verloor de controle over zichzelf. Ze haalde uit en sloeg Freek zo hard ze kon met de vlakke hand in het gezicht. De reiziger sloeg zijn ogen open en keek verwaasd om zich heen. Hij schrok zichtbaar van de verwoesting die zich overal om hem heen voltrok en opende zijn mond. Alsof zijn lichaam en geest hier al de hele tijd op gewacht hadden, steeg er een oerkreet op vanuit het diepste van zijn ziel. Het gekrijs sneed door merg en been.

De magister sprong bijna van het bed toen Freek ineens begon te gillen. De jongen zat rechtop tussen de omgewoelde lakens, doordrenkt

van het zweet. Ook Ax sloeg haar ogen op en werkte zich in de richting van de reiziger. Met haar armen om hem heen geslagen, probeerde ze hem te kalmeren. ‘Het is in orde, Freek. Je bent weer terug. Alles komt goed.’

De reiziger hield op met krijsen en keek haar verwaasd aan. Hij opende zijn mond en mompelde: ‘Saar, hoe ben jij uit het water gekomen?’

Meander Maesius kon enkel verbaasd toekijken hoe Ax kwaad tussen de lakens uit kroop en haar bevallige benen de kamer uit loodste. De uitdrukking op haar gezicht ontnam hem volledig de zin om haar te vragen wat er aan de hand was. Ze sloeg zelfs de schaal met water uit de handen van de arme bediende die haar de weg naar buiten versperde. De deur knalde achter haar dicht.

Enkele tellen later kwam een onthutste kruidenmeester de kamer in. ‘Waarom stormt vrouwe Andra zo woest door de paleisgangen? Ze beet mijn neus er bijna af toen ik haar aansprak. O, ik zie dat onze patiënt ontwaakt is. Hebt u me daarom laten roepen?’

De magister probeerde nog steeds om er iets van te begrijpen. ‘Nee, ik dacht dat de laatste stonde van zowel de jonkvrouw als van de reiziger was aangebroken. En toen ontwaakte de reiziger, maar zijn eerste woorden hebben blijkbaar niet erg veel indruk gemaakt. Ik ben benieuwd wat hij te vertellen had, maar ik vrees dat Ax dat nog niet zo gauw met ons zal delen. Niks aan te doen ... Nu moeten we onze aandacht richten op Freek Holtrust, kruidenmeester. De jongen is erg verward, maar gelukkig te uitgeput om het goed te beseffen. Laat de kok een sterke bouillon trekken en laat je kruidenrek hier maar even achter.’ Het was alsof je de valkenmeester opdroeg om het duivenhok te gaan poetsen terwijl je zelf voor zijn beste valk de loer draaide. De

kruidenmeester keek de Alvrin even giftig aan, maar die had hem al de rug toegekeerd. Zacht duwde Meander Maesius de verwarde reiziger terug in de kussens. ‘Rust nu maar, Freek, het komt allemaal weer in orde.’

Freek was te moe om te vragen waarom een aap in een lange jurk hem op zijn gemak probeerde te stellen. Hij wreef eens over zijn pijnlijke kaak en zakte weg in een diepe slaap.